Lumi és a kis múmia, akit senki nem ismert fel

A kis sün múmiának öltözik, de a jelmezes mulatságon mindenki másnak nézi. Hógolyó, gombolyag vagy tűpárna? Csak egyvalaki ismeri fel rögtön a kis múmiát.

Halloween estéjére jelmezes mulatság készült a nagy diófa alatt, és Lumi barátja, a kis sün, múmia akart lenni. Délután átjött a nagymama tornácára, hogy ott készüljön el a jelmeze.

„Miért pont múmia?”, kérdezte Lumi.

„Mert anya esténként szorosan betakar”, felelte a kis sün. „Csak a tüskéim lógnak ki a takaró alól, és olyankor a kis múmiájának hív. Ma este igazi múmia leszek, és anya nagyon meg fog lepődni!”

A nagymama előhozott egy régi, fehér függönyt, és csíkokra vágta. Lumi pedig körbe-körbe rátekerte őket a kis sünre, tetőtől talpig. Az utolsó csíkot kicsit lazán kötötte meg.

Csakhogy ahol a csík megfeszült, ott átszúrta egy tüske. Aztán még egy, meg még egy.

Mire elkészültek, a kis sün kerek volt és fehér.

„Egy igazi múmia egyenesen áll”, mondta a nagymama. „És így jár.”

Kinyújtotta a két karját, és merev lábbal, lassan végigment a tornácon. Lumi és a kis sün nevetve lerogytak a lépcsőre. Utána a kis sün is így járkált.

Amikor besötétedett, a nagymama töklámpásokat gyújtott a diófa alatt, kitett egy tál tökös pogácsát, és visszament a házba. Sorban megjött Lumi többi barátja is, mind jelmezben.

Elsőként a nyuszi érkezett, katicajelmezben, fekete pöttyökkel. Meglátta a kis sünt, és összecsapta a két mancsát.

„Nahát! Hógolyónak öltöztél?"

„Pedig múmia vagyok!", mondta a kis sün.

Aztán megjött a cica, szürke egérjelmezben. Addigra kioldódott a lazán kötött csík, és a vége ott húzódott mögötte a fűben. A cica rögtön utánakapott.

„Gombolyagnak öltöztél? Gurulj egyet!"

„Pedig múmia vagyok", mondta a kis sün halkabban, és lógatni kezdte az orrát.

Utoljára a róka jött, lovagnak öltözve. Addigra a cica meglazította a csíkokat, és mindenhol kilógtak közülük a tüskék.

„Tűpárnának öltöztél?", kérdezte a róka. „Pont olyan vagy, mint a nagymama tűpárnája!"

„Pedig múmia vagyok…", suttogta a kis sün, és most már egészen a földig lógatta az orrát.

Aztán kisétált a diófa alól, és leült a fűbe, oda, ahol a lámpások fénye már alig ért el. Lumi észrevette, és utána ment.

„Megmutatod nekik, hogyan jár a múmia?", kérdezte Lumi. „Ahogy a nagymama délután a tornácon."

A kis sün egy darabig hallgatott. Aztán felállt, kihúzta magát, és kinyújtotta a két karját.

A diófa alatt senki nem nézett arra.

Aztán a sötét szélén megmozdult valami fehér.

Lassan jött. Merev lábbal. A két karját előrenyújtotta.

A nyuszi elejtette a pogácsáját.

„Egy… egy múmia!"

Mindenki a diófa mögé ugrott.

Csak a róka kukucskált ki a fa mögül. „Hiszen ez csak a kis sün!”

„Pedig múmia vagyok!”, felelte a kis sün.

A diófa mögött kitört a nevetés, és erre a nagymama is kijött a házból. A kis sün pedig most már egyáltalán nem lógatta az orrát.

Ettől kezdve mindenki múmia akart lenni. Kinyújtott karral, merev lábbal járták körbe a diófát, még a nagymama is. A pogácsát is így próbálták megenni, de nyújtott karral senki nem érte el a száját.

Késő este Lumi lámpással hazakísérte a kis sünt a farakáshoz, ahol a sünék laktak. A kis sün mamája épp kinézett a farakás alól.

A kis sün gyorsan kinyújtotta a két karját. Még egyet sem lépett, amikor a mamája elmosolyodott.

„Megjött az én kis múmiám!”

A kis sün leengedte a karját. „Honnan tudtad?”

„Minden este így látlak, amikor betakarlak”, mondta a mamája, és megérintette az egyik kilógó tüskét.

Aztán bevitte a kis múmiát a farakás alá. Lumi még hallotta, ahogy nevetve mondja:

„Ma este be sem kell takarnom. Már be vagy takarva.”

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Te hogy érezted volna magad a kis sün helyében, amikor senki nem ismerte fel?
2. Mit gondolsz, miről ismerte meg a kis sünt a mamája?
3. Van nálatok olyan becenév vagy szokás, amit csak a családotok ismer?